Stowarzyszenie

Klub Miłośników Łemkowszczyzny

Pamięć (nie)utracona.

Porządkowanie i inwentaryzacja cerkwisk.

Gorlice 2026

Inwentaryzacja powstała w wyniku prac wolontariuszy w miesiącach VIII-IX 2026r. w miejscowościach: Florynka, Czarne, Banica, Długie, Radocyna, Lipna, Tylawa, Wyszowatka.

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w ramach programu Narodowego Instytutu Dziedzictwa – Wspólnie dla dziedzictwa

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

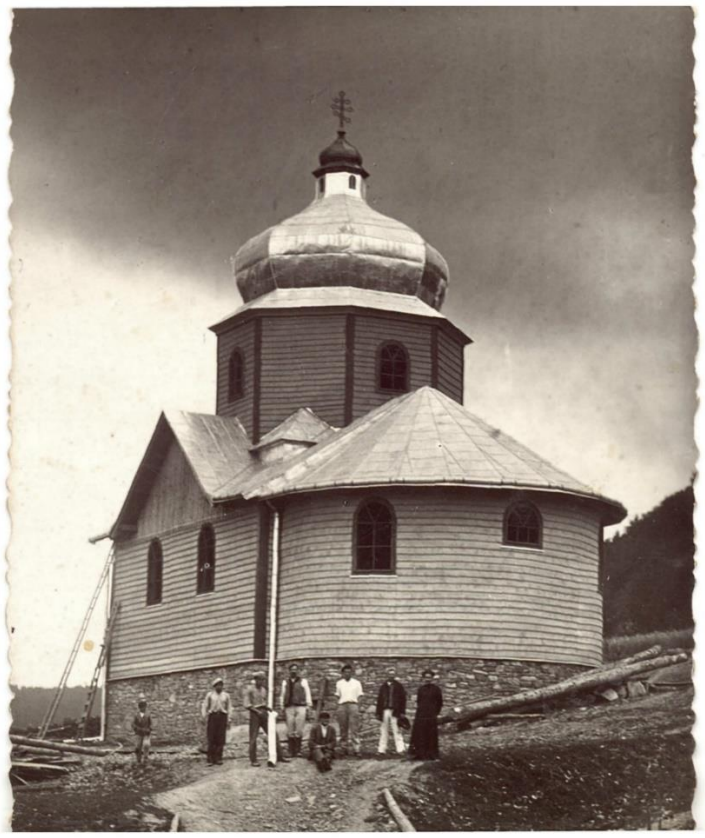
Narodowy Instytut Dziedzictwa

I.

TYLAWA

cerkiew pw. Narodzenia NMP

16 listopada 1926 roku zwołano w Tylawie wiec, na którym postanowiono, że cała wieś wraz z należącą do parafii Trzcianą, powróci do prawosławia. Władze długo uniemożliwiały prawosławnym budowę nowej świątyni i plebanii. W związku z tym duchowny początkowo mieszkał u parafian, potem w budynku gromadzkim, gdzie zorganizowano także domową cerkiew. Ostatecznie prawosławni wybudowali nową cerkiew pod koniec lat 30. na gruncie podarowanym przez Jakowa Kyrpana. Była to okazała świątynia drewniana na kamiennej podmurówce usytuowana na skarpie, na północ od skrzyżowania dróg do Dukli i Mszany (obecnie znajduje się tam kaplica prawosławna wybudowana w 2008 r.). Cerkiew poświęcono, 19 lipca 1935r., podczas trzeciej w historii wizytacji Łemkowszczyzny przez biskupa Szymona (Iwanowskiego). Po 1947r. świątynię rozebrali miejscowi osadnicy, zabierając blachę, drewno i kamienie z podmurówki na potrzeby własnych gospodarstw.

Cerkiew w Tylawie. Lata 30. XX w.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Wizualizacja. Cerkiew ze starej fotografii umieszczona na współczesnej działce.

Parafianie Tylawy. 1927r.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

II.

WYSZOWATKA

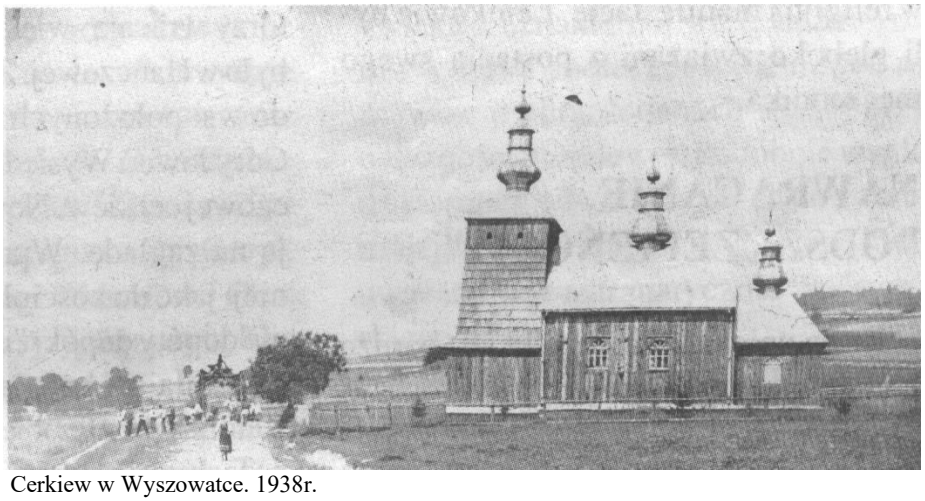
cerkiew pw. Narodzenia NMP

Po 1931 roku prawie cała wioska przeszła na prawosławie. We wsi, w której do tej pory nie było żadnej świątyni, wybudowano trójdzielną drewnianą świątynię prawosławną. Budowę zakończono tuż przed świętami Zmartwychwstania Pańskiego w 1932 r. Po jakimś czasie zakupiono wielki dzwon, „*którego dźwięk było bardzo dobrze słychać w Grabiu*". Budowę i wyposażenie świątyni wspomagali rodacy z Ameryki oraz prawosławne parafie w Polsce.

W Rzeszowskim Archiwum Państwowym zachował się opis świątyni wraz ze szkicem dokonany 11.11.1947 r.: „*W Wyszowatce - cerkiew prawosławna, stylowo bardzo piękna - składająca sie z wieży wyższej, nawy i niższego prezbiterium, o trzech kopułach blaszanych w kształcie gruszki z latarniami o nierównych wielkościach i wysokościach, zbudowana na zrąb z drzewa miękkiego o dachach krytych blachą. Dół wieży do wysokości 4 metrów był szalowany deskami, na nawie i prezbiterium zdarty. Wnętrze cerkwi zdemolowane. Sufity i podłogi wydarte, całe urządzenie cerkiewne znajduje się w szczątkach. Brak ikonostasu i obrazów. Chór zachował się cały, ma balustradę pięknie wyżymaną z desek. Cerkiew jako stylowo piękna powinna być zachowana i chroniona*"[1].

Świątynia znajdowała się w górnej części wsi, między obecnymi budynkami gospodarstwa rolnego a główną drogą asfaltową

Po zakończeniu działań wojennych opiekunem cerkwi został przez władze mianowany dróżnik z Grabiu Andrzej Sabat. Ostatecznie obiekt rozebrano.

Cerkiew w Wyszowatce. 1938r.

[1] APwRz (o/Skołyszyn) Starostwo Powiatowe Jasielskie (SPJ), sygn. 234, s. 131.

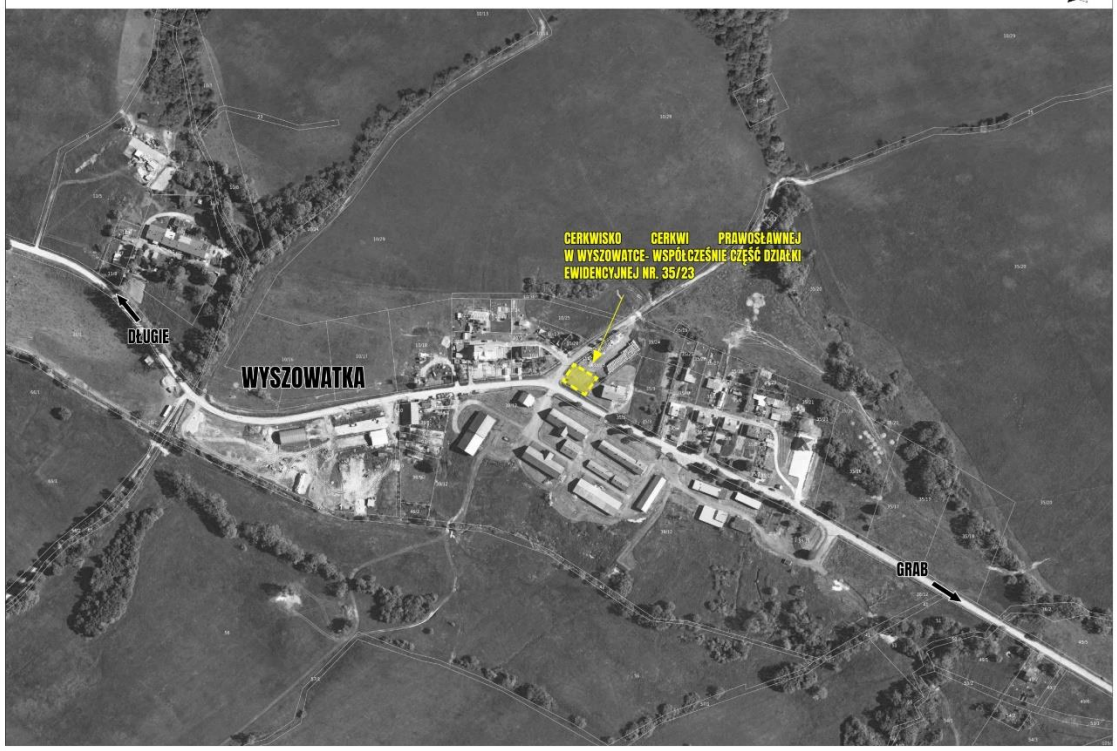
DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Lokalizacja przestrzenna cerkwiska cerkwi prawosławnej Wyszowatce

skala 1:2500 N

Karta inwentaryzacyjna cerkwiska - cerkiew prawosławna w Wyszowatce

Współrzędne geograficzne punktu centralnego:

N 49°27'13.7"
E 21°25'08.4"

Orientacyjne wymiary zewnętrzne:

Dł. całkowita: ok. 18,5m
szer. całkowita: ok. 8,5m
wys. całkowita: ok. 13,5m

Stan zachowania:

Parcela wyasfaltowana, użytkowana gospodarczo jako miejsce składowania bel siana. Zachowały się ślady późniejszego, żelaznego ogrodzenia terenu. Nie stwierdzono obecności reliktów pierwotnej architektury cerkiewnej.

Legenda:

domniemany obrys cerkwii

domniemane wejście do świątyni

1 2 3 4m

Uwagi:

1. Rysunki wykonano na podstawie wizji terenowej z dnia 23.08.2026r., dostępnych archiwalnych fotografi

2. Ze względu na powierzchowny zakres działań podane wyżej informacje mają charakter domniemany i są efektem pracy zespołu wizytującego cerkwisko w dniu 23.08.2026r.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

III.

FLORYNKA

cerkiew pw. św. Michała Archanioła

Nową cerkiew zaczęto budować z początkiem 1928 r. Grunt pod budowę (ok. 0,5 ha) ofiarowali: Fecio Szlachtycz i Andryj Zwoliński. Był to obiekt drewniany posadowiono przy dróżce – poprzecznicy, łączącej starą wiejską drogę z nową, tuż przy strumyku o nazwie Żurawec. Powstała ze składek parafialnych, bez zaciągania kredytów. Budulec pochodził z lasów chłopskich. Cerkiew o wymiarach 16 x 9 m wraz z drewnianą dzwonnicą o wym. 5 x 5 m wykonali miejscowi majstrowie z ociosanych bali drewnianych, pokrytych gontem, natomiast kopuła nad dzwonnicą była kryta blachą. Ze względu na potrzebę szybkiego zakończenia prac wykonano (ze względu na brak zgody pozwolenia na budowę, postawiono władze przed faktem dokonanym) tylko jedną banię wieńczącą dzwonnicę. Budowę zakończono w 1929 r., i w tym też roku ubezpieczono, w obawie przed spaleniem, na kwotę 23.600 zł. Obok cerkwi postawiono pamiątkowy drewniany krzyż, a plac cerkiewny ogrodzono drewnianym płotem.
Z czasem wyposażano cerkiew w ikony, sprowadzone m.in. z Poczajewa. Zadbano o księgi liturgiczne. Po 1947r. klucze od cerkwi przejął Zarząd Gminny w Grybowie. Ostatecznie cerkiew została rozebrana w 1950 r. z inicjatywy miejscowego proboszcza rzymskokatolickiego.

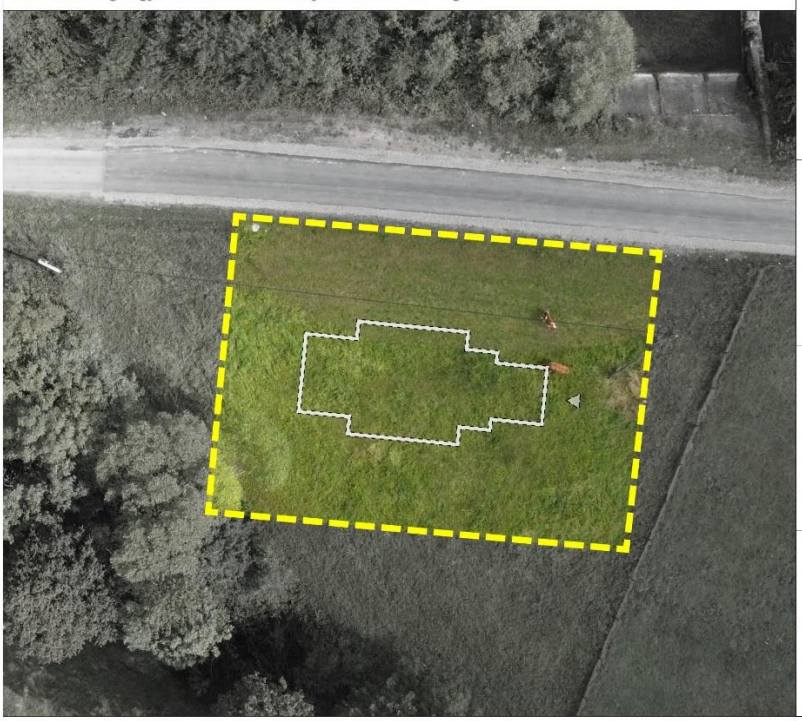
Cerkiew we Florynce. Lata 30. XX w.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Karta inwentaryzacyjna cerkwiska - cerkiew prawosławna we Florynce

Współrzędne geograficzne punktu centralnego:

49°33'19.8"
20°59'14.2"

Orientacyjne wymiary zewnętrzne:

Dł. całkowita: ok. 18,5m
szer. całkowita: ok. 8,5m
wys. całkowita: ok. 13,5m

Stan zachowania:

Działka zadarniona, użytkowana obecnie jako pastwisko. W obrębie dawnego cerkwiska przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna ze supem. Brak widocznych reliktów podmurówki, zrębu oraz innych naziemnych świadków architektury świątyni.Obszar wskazano na podstawie archiwalnych map oraz zapisów.

Legenda:

domniemany obrys cerkwi

domniemane wejście do świątyni

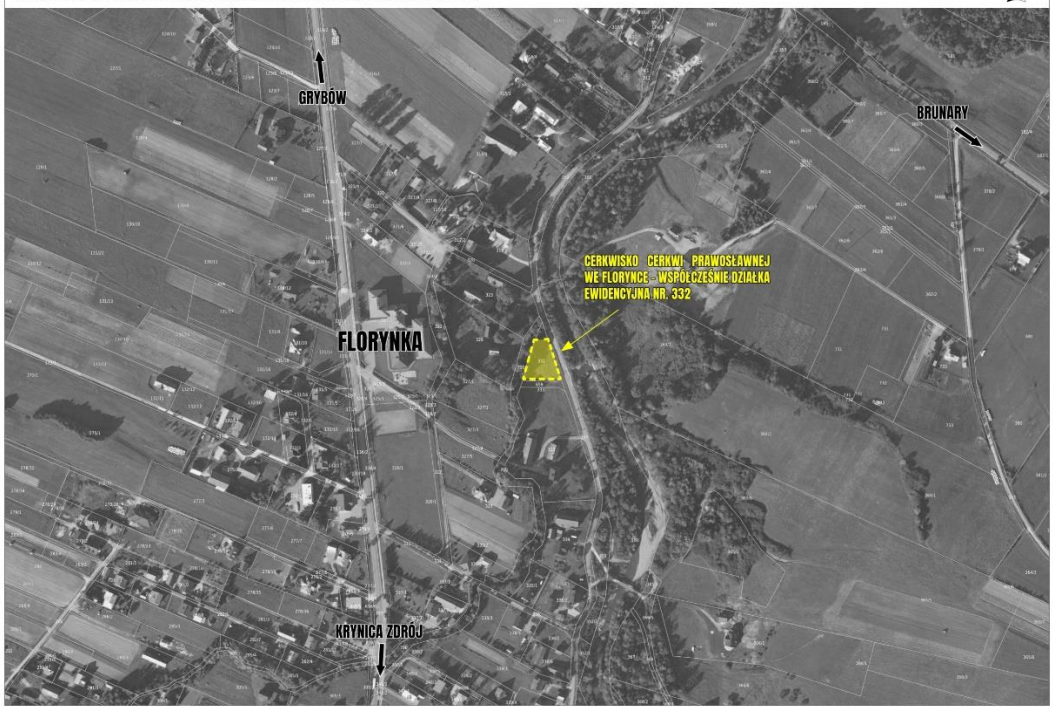
1 2 3 4m

Uwagi:

1. Rysunki wykonano na podstawie wizji terenowej z dnia 27.09.2026r., dostępnych archiwalnych fotografi
2. Ze względu na powierzchowny zakres działań podane wyżej informacje mają charakter domniemany i są efektem pracy zespołu wizytującego cerkwisko w dniu 27.09.2026r.

Lokalizacja przestrzenna cerkwiska cerkwi prawosławnej we Florynce

skala 1:2500 N

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Ikonostas cerkwi we Florynce. Lata 30. XX w.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

IV.

Czarne

cerkiew pw. św. Dymitra z Salonik

Mieszkańcy czarnego powrócili do Prawosławia w 1928r. Po krótkim czasie podjęto decyzję o budowie świątyni. Zgromadzono odpowiedni materiał (z lasu gromadzkiego), wynajęto cieślę z nieodległej Nieznajowej – M. Słotę, który przy pomocy mieszkańców Czarnego w czasie dwóch lat wybudował nową świątynię. Była ona cerkwi usytuowana nieco na zachód od istniejącej greckokatolickiej, po prawej stronie drogi do Jasionki. Była to trójdzielna świątynia drewniana o konstrukcji zrębowej z dachem namiotowym, odeskowana, kryta gontem. Wieżę-dzwonnicę, oszalowaną gontami z pokryciem blaszanym, dobudowano w 1935 roku.
Po wysiedleniu w ramach akcji Wisła, w czerwcu 1947 r., cerkiew przeznaczono na magazyn siana dla PGR Jasionka. Jej stan z 1969 r. opisał Jerzy Tur w karcie konserwatorskiej. „*Zrujnowana, zdewastowana. Brak szalunków ścian, podłóg, stropów, stolarki. Zawalona część najświętsza. Drewno w dobrym stanie. Gont stanowiący pokrycie dachu w znacznej części zużyty*”[2]. Ostatecznie została rozebrana przez PGR Jasionka po na początku lat 70. ubiegłego wieku.

Cerkiew w Czarnem. Lata 60. XX w.

[2] ksero w zbiorach własnych – tam opis architektoniczny cerkwi.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Lokalizacja przestrzenna cerkwiska cerkwi prawosławnej w Czarnem

skala 1:4000

Karta inwentaryzacyjna cerkwiska - cerkiew prawosławna w Czarnem

Współrzędne geograficzne punktu centralnego:

N 49°28'53.4"
E 21°21'42.7"

Orientacyjne wymiary zewnętrzne:

Dł. całkowita: ok. 17,4m
szer. całkowita: ok. 5,6m
wys. całkowita ok. 12m

Stan zachowania:

Brak widocznych elementów kamiennej podmurówki. Obszar porośnięty nieuporządkowaną roślinnością trawiastą i samosiejkami. Na terenie cerkwiska obecne pozostałości po metalowej bani wieńczącej niegdyś dach namiotowy świątyni

Legenda:

- domniemany obrys cerkwii
- dawna droga polna
- domniemane wejście do świątyni

1 2 3 4m

Uwagi:

1. Rysunki wykonano na podstawie wizji terenowej z dnia 20.09.2026r., dostępnych archiwalnych fotografi
2. Ze względu na powierzchowny zakres działań podane wyżej informacje mają charakter domniemany i są efektem pracy zespołu wizytującego cerkwisko w dniu 20.09.2026r.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Cerkiew prze rozbiórką. Lata 70. XX w.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

V.

DŁUGIE

cerkiew pw. św. Dymitra z Salonik

W 1927 roku ponowiono próbę powrotu do prawosławia (pierwsza próba miała miejsce przed I wojną światową). Drewnianą cerkiew wybudowano w 1931 r.. Stała ona po północnej stronie drogi, około 1 km od Wisłoki, niedaleko wysokiej kapliczki kamiennej. Ziemię pod cerkiew przekazał Dymitr Kusajło. Była ona łudząco podobna do prawosławnej cerkwi w sąsiednim Czarnem, budowali ją ci sami majstrowie.

Cerkiew została rozebrana przez PGR około 1953 roku. Uzyskany z rozbiórki materiał użyto do wybudowania stajni w Jasionce.

Fragment mapy WIG 1938r.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Karta inwentaryzacyjna cerkwiska - cerkiew prawosławna w Długiem

Współrzędne geograficzne punktu centralnego:

N 49°28'04.6"
E 21°23'13.9"

Orientacyjne wymiary zewnętrzne:

Dł. całkowita: ok. 17,4m
szer. całkowita: ok. 5,6m
wys. całkowita ok. 12m

Stan zachowania:

Brak widocznych elementów kamiennej podmurówki. Obszar porośnięty trawami, stanowi część większego pastwiska. Na terenie wytypowanej parceli brak składów po kamiennej podmurówce oraz innych artefaktów. Obszar wskazano na podstawie archiwalnych map oraz zapisów.

Legenda:

- domniemany obrys cerkwi
- dawna droga polna
- domniemane wejście do świątyni

1 2 3 4m

Uwagi:

1. Rysunki wykonano na podstawie wizji terenowej z dnia 11.09.2026r., dostępnych archiwalnych fotografi
2. Ze względu na powierzchowny zakres działań podane wyżej informacje mają charakter domniemany i są efektem pracy zespołu wizytującego cerkwisko w dniu 11.09.2026r.

Lokalizacja przestrzenna cerkwiska cerkwi prawosławnej w Długiem

skala 1:2500 N

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

LIPNA

cerkiew pw. Narodzenia NMP

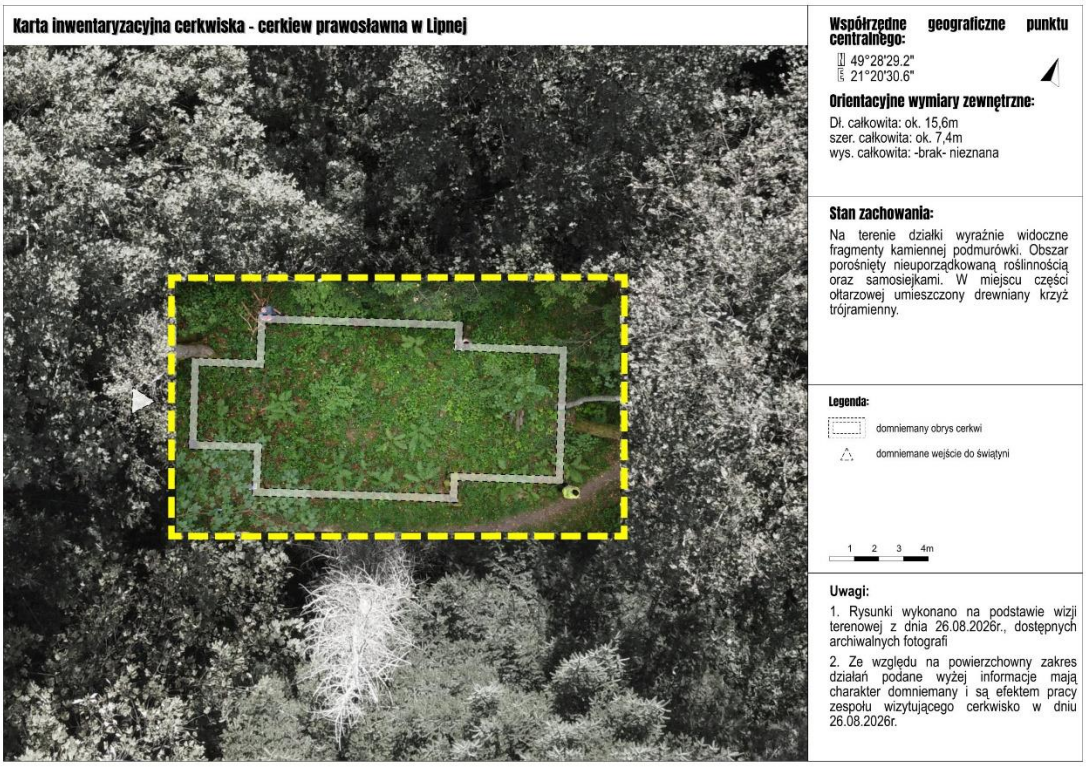
Wieś Lipna w całości, tj. 160 osób, powróciła do prawosławia w 1927 r., stając się jednostką filialną parafii w Czarnem. Cerkiew wybudowana w latach 1933-34, nieco na zachód od istniejącej greckokatolickiej, bezpośrednio poniżej cmentarza. Grunt pod budowę świątyni przekazał Jan Haleczko. Była to trójdzielna drewniana cerkiew o wymiarach 10,5m x 7,5. Pierwsze nabożeństwo wewnątrz miało miejsce 25 lutego 1934 r. Cerkiew budowali własnym kosztem lipnianie. W dzieło budowy dużo trudu włożył miejscowy proboszcz ks. Konstanty Gawryłkow. Parafię wspomagali również rodacy z USA. Cerkiew po 1947r. rozebrano, podobnie jak w sąsiednich wsiach Radocynie, Czarnem czy Długim.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Krzyż w miejscu dawnej części ołtarzowej cerkwi.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

VII.

BANICA

Cerkiew pw. śww. app. Piotra i Pawła.

Banica to nieistniejąca obecnie wieś na północny wschód od Gładyszowa, wymieniana w źródłach po raz pierwszy w 1629 r. Nazwa miejscowości (pierwotnie Bannica) pochodzi najprawdopodobniej od ruskiego słowa bania, oznaczającego kopalnie lub dół.

W roku 1928 około $^{2}/_{3}$ ludności wsi powróciło do prawosławia. Banica weszła w skład parafii prawosławnej w Wołowcu, jako jej filia i obsługiwana była przez tamtejsze duchowieństwo. Do cerkwi w Banicy uczęszczali również mieszkańcy sąsiedniej Jasionki. W 1933 r. na gruncie przekazanym przez mieszkańców wsi wybudowano cerkiewkę, dwudzielną świątynię o zrębowej budowie. Była to pierwsza świątynia we wsi, nigdy nie istniała tu cerkiew greckokatolicka. Po wysiedleniach ludności cerkiew pozbawiona opieki, stopniowo niszczała i ostatecznie zawaliła się jesienią 1981 roku. Pod koniec lat 30., powyżej cerkwi, wytyczono i założono nowy, wyłącznie prawosławny, cmentarz (unici chowani byli w Krzywej). Zachowały się 2 nagrobki zmarłych o nazwisku Smyj i Wisłocka.

Uroczystości w cerkwi w Banicy. Lata 30. XXw.

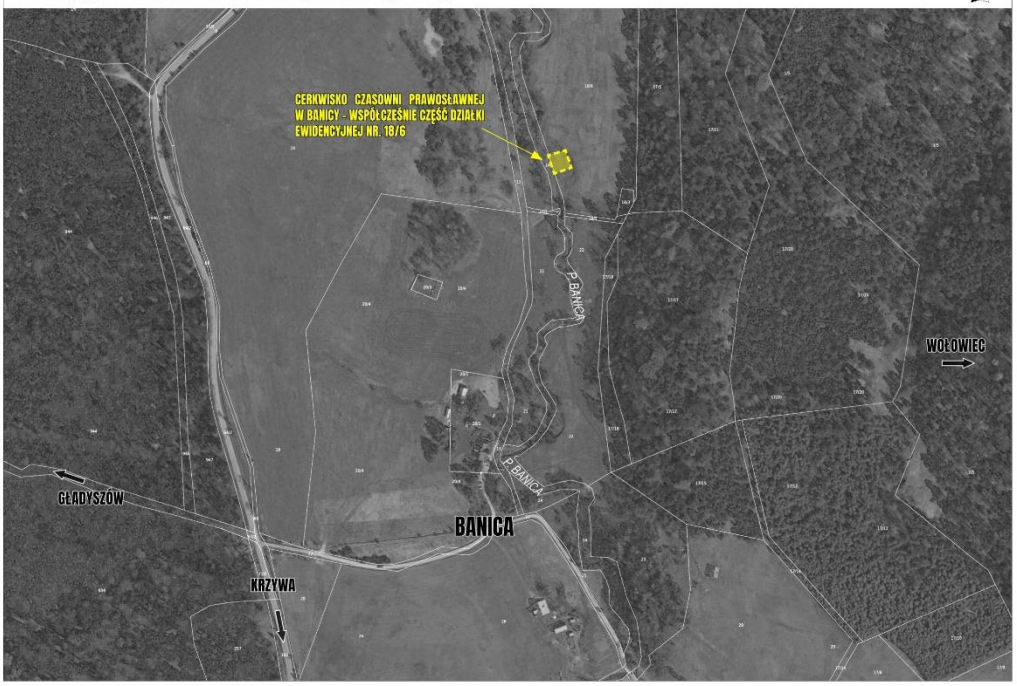
DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

Lokalizacja przestrzenna cerkwiska czasowni prawosławnej w Banicy

skala 1:2500

Karta inwentaryzacyjna cerkwiska - czasownia prawosławna w Banicy

Współrzędne geograficzne punktu centralnego:

49°31'82.66"
21°18'75.06"

Orientacyjne wymiary zewnętrzne:

Dł. całkowita: ok. 8,5m
szer. całkowita: ok. 4,8m
wys. całkowita ok. 7,5m

Stan zachowania:

Brak widocznych elementów kamiennej podmurówki. Obszar porośnięty nieuporządkowaną roślinnością trawiastą i samosiejkami. Na terenie cerkwiska obecne pozostałości po metalowej bani wieńczącej niegdyś dach namiotowy świątyni.

Legenda:

domniemany obrys cerkwi

domniemane wejście do świątyni

dawna droga polna

1 2 3 4m

Uwagi:

1. Rysunki wykonano na podstawie wizji terenowej z dnia 20.09.2026r., dostępnych archiwalnych fotografii
2. Ze względu na powierzchowny zakres działań podane wyżej informacje mają charakter domniemany i są efektem pracy zespołu wizytującego cerkwisko w dniu 20.09.2026r.

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

VIII.

RADOCYNA

cerkiew prawosławna pw. śww. Kosmy i Damiana

W 1928 r. większość mieszkańców Radocyny (353 osoby) powraca do prawosławia, zakładając parafię uznaną przez władze państwowe, jako filię parafii… lwowskiej. W związku z niemożnością korzystania ze świątyni unickiej i plebani (nie pozwalały na to zapisy konkordatu) w 1928 r. wierni wybudowali, w założeniu tymczasowy, budynek ulokowany nieco na północ od cerki unickiej. Była to dość specyficzna drewniana budowla, która pod jednym dachem mieściła zarówno miejsce do modlitwy jak i mieszkanie proboszcza. Zamierzenie w niedługim czasie wybudowania okazałej świątyni nie zostały nigdy zrealizowane.

Jeszcze długo po akcji „Wisła" we wsiach łemkowskich dochodziło do niekontrolowanego zaboru mienia, i co ciekawe nie tylko przez tzw. "szabrowników". Protokół z posiedzenia Gminnej Rady Narodowej w Gładyszowie z 17.02.1949 r. stwierdza o dewastacji budynków po wysiedlonych Łemkach w Koniecznej i Radocynie przez Wojsko Pogranicza. Rozebrano m.in. plebanię w Radocynie.

Opuszczona prawosławna cerkiew popada stopniowo w ruinę i ostatecznie zostaje około 1950 r. rozebrana przez PGR w Jasionce. Z materiału z rozbiórki wybudowano obory w Jasionce. W identyczny sposób postąpiono z cerkwiami w Długiem, Lipnej i Czarnem.

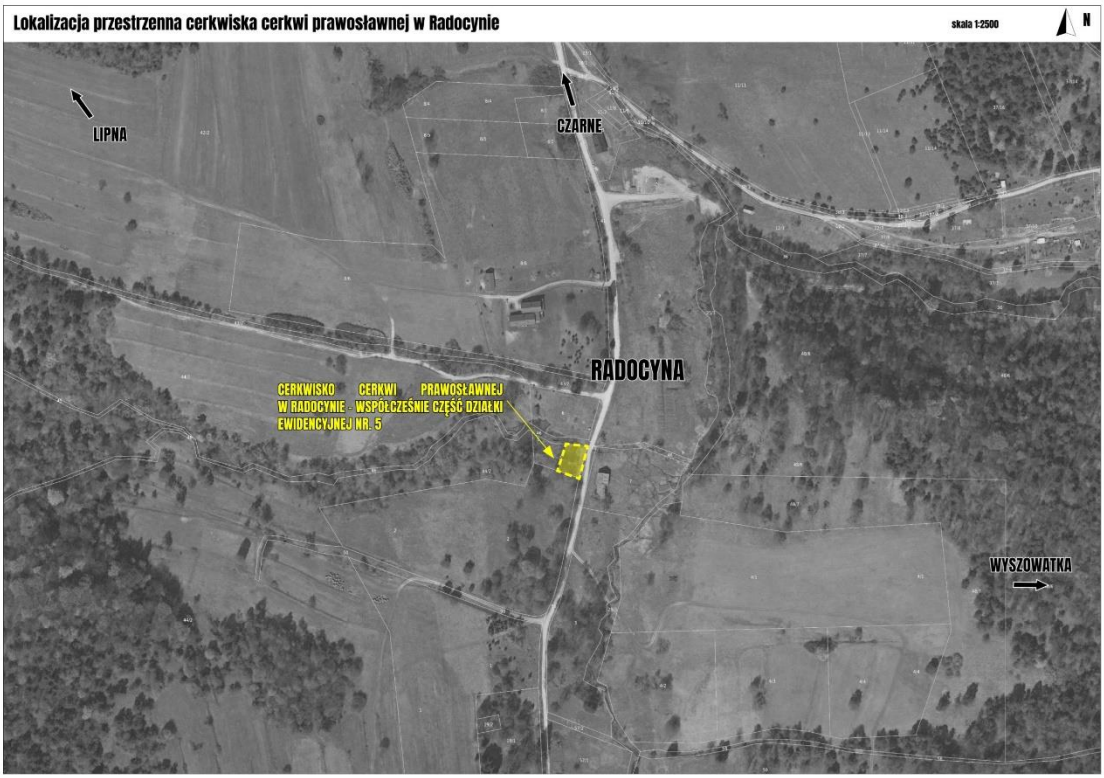

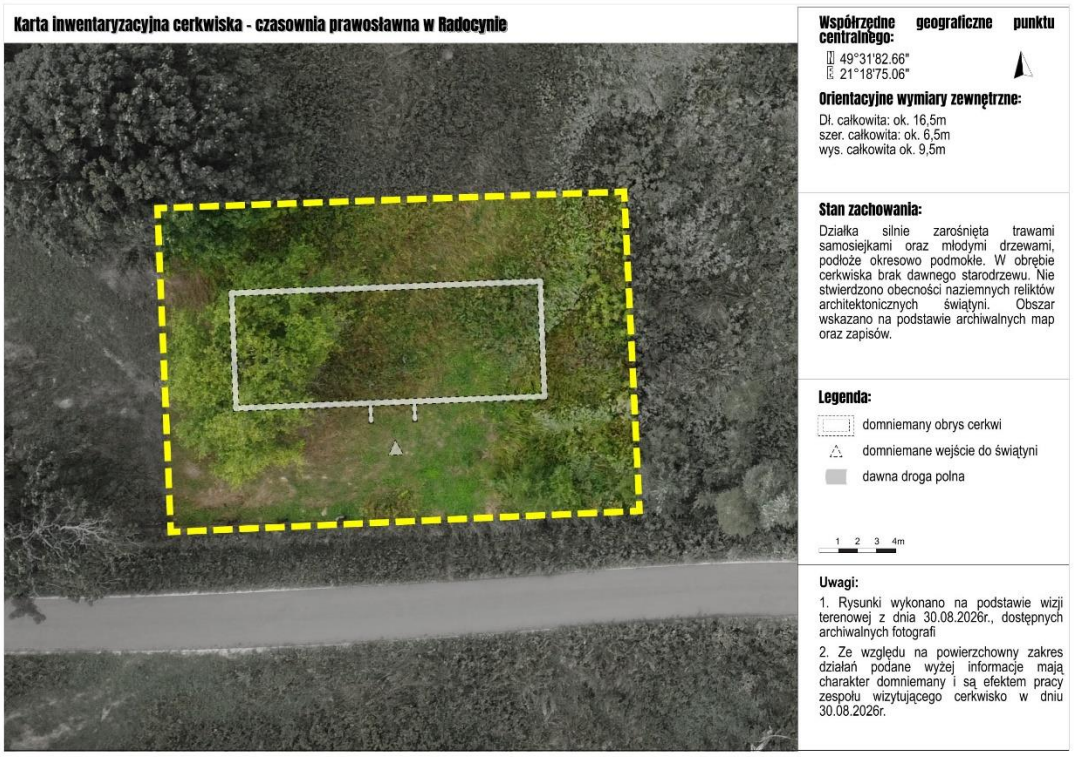
Dmytro Solynko. Radocyna przed wysiedleniem. Olej

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa

DOFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO W RAMACH PROGRAMU NARODOWEGO INSTYTUTU DZIEDZICTWA - WSPÓLNIE DLA DZIEDZICTWA

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy Instytut Dziedzictwa